

vare optagne paa den sidste Lov om Indfødsrets Meddelelse, var der en Mand fra min Valgkreds, og da jeg lagde Mærke til, at hans Navn ikke fandtes i de officielle Kundgjørelser fra Ministeriet om dem, der vare blevne løste fra deres under- saatlige Forhold, skrev jeg leilighedsvis der- over og spurgte om, hvad der kunde være Grunden dertil, og om han ikke havde faaet Svar paa sin Ansøgning. Manden blev meget forundret og svarede, at han havde troet, at Sa- gen var fuldstændig i sin Orden, og det er alt- saa aabenbart, at han, hvis jeg ikke havde rørt ved Forholdet, var gaaet glip af, hvad Loven til- sikrede ham. Jeg blev nu opfordret til at tage mig af Sagen, og jeg gjorde det ved at skrive direkte til den danske Gesandt i Stockholm. Fra denne modtog jeg derpaa med stor Forekommen- hed et Svar, som indeholdt den Dplysning, at Ansøgningen ganske rigtig var tilhændekommet den svenske Regjering, samt at en Løsningsreso- lution den 8de Mai forrige Aar var udfærdiget, men at den, efter den der brugelige Forretnings- gang, havde maattet blive liggende, indtil An- dragenets Indsender foranledigede Ansøgningen reklameret og indløst med Stempelgebyr. Det viser sig da, at der, hvad der er meget naturligt, er Mange, som ikke vide, at der mange Steder i Ublændet er den Forretningsgang, at Ansøgning- en, hvis man ikke reklamerer og indløser den med Stempelgebyr, vil blive liggende. At man ikke veed dette, er, siger jeg, meget naturligt; thi der hersker meget forskellige Bestemmelser om, hvorvidt saadanne Ansøgninger koste Penge eller ei. Der er imidlertid velvillig fra paalidelig Rilbe blevet mig tilfattet nogle Dplysninger om, hvorledes Forholdet er i forskellige Stater; disse Dplysninger kunne naturligvis ikke være fuldstæn- dige, men med Hensyn til Paalideligheden nærer jeg ingen Tvivl. Jeg tror derfor at burde med- dele, hvad der fortjener at vides i en større Kreds, at der findes Stater, hvor Gebyrerne endog ere betydelig større end 13 Kroner. Jeg nævner dette, fordi det kunde tænkes, at der var en eller anden fattig Mand, som gjerne vilde have Indfødsret, men som, naar han hører, at det, der skal betales derfor, ikke er saa ganske ubetydeligt, vilde betænke sig og opsætte det. Saaledes findes der her den Opgivelse, at det i Kongeriget Baiern koster 57 Gylde, Stempelafgiften indbefattet, og det er i vor Mønt, saavidt jeg skjønner, over 80 Kr. Derimod er det kun Ubetydeligt, hvad der fordres i flere mindre tydske Stater, og det er aldeles gratis i Norge, underliden i Preus- sen, i Sachsen, i Mecklenburg-Strelitz, i Baden, i Sachsen-Meinungen, i Anhalt og i Lippe-Deimold. Jeg har omtalt dette, fordi jeg tror, at det var muligt gjennem det høie Udenrigsministerium at gjøre Noget for, at saadanne Ansøgninger til frem- mede Regjeringer om at løse Vedkommende fra det under- saatlige Vaand ikke blive liggende, til det er

for sent at gjøre den Ret gjældende, som de Ved- kommende have isølge Loven. — Endelig skal jeg i Korthed berøre det sidste Punkt, hvortil dette Lovforslag giver Anledning. Det er en Sag, der for saa Dage siden har været forhandlet i det an- det Thing, men som jeg tror skal berøres med en vis Barsomhed; den angaar de tydske Skoler i Kjøbenhavn. Paa den anden Side synes jeg ikke, det bør forties, at denne Sag ogsaa tidligere har været paa Dmtale her i Thinget, og at den al- mindelige Opmærksomhed er henvendt derpaa; man ser af og til ogsaa i de offentlige Blade Stykker, som vidne derom. Saaledes leste jeg i Dag- bladet for den 28de Juni (Juli) 1875, at Petri Skole paa en Skotur havde ført to tydske Janer med, og det oplystes to Dage efter i det samme Blad, at det var Petri Kirke- og ikke Petri Realskole. Jeg skal ikke negte, at dansk Sindelag vil kunne trives, fordi man fører fremmede Janer med sig, men der maa i saa Fald tilveiebringes Bevis- ligheder, som vidne om, at det virkelig ogsaa er Tilfældet, thi dette alene tyder ikke paa dansk Sin- delag: I ethvert Tilfælde bestaar der, hvad der ogsaa er gjort opmærksom paa i Landsthingsud- valgets Betænkning, en Uligged, idet der nemlig af Folk, som bo udenfor Kjøbenhavn, kræves Be- visligheder for, at deres Børn faaar dansk Opdra- gelse og Undervisning, hvorimod Saadant ikke kræ- ves af Folk, der bo i Kjøbenhavn, i alt Fald ikke i samme Grad, og jeg tror derfor, at man, inden man lader denne Sag gaa videre, bør søge at danne sig en Mening, som kan være et Udtryk for Meningen her i dette Thing.

Winther: Det forekommer mig, at In- gen var bedre skiftet til at forelægge et Lovfor- slag, som indeholdt en Kodifikation af alle de Bestemmelser, der bestaa angaaende Indfødsret, end det erede Medlem. Hvis han fremkom med et saadant Forslag, vilde jeg være ham meget taknemmelig; thi det er ganske vist, at der hersker stor Uvidenhed og Uklarhed om Betingelserne for Indfødsrets Meddelelse. Det er ikke saa sjældent, at man faar sendt Breve med Spørgsmaal om, hvad der fordres for at faae Indfødsret, og naar man ikke er i Besiddelse af den Lærdom i dette Fag, som den erede sidste Taler har, har man naturligvis meget ondt ved at besvare saadanne Spørgsmaal. Det er blot en Uleilighed for den, der modtager et saadant Brev, og det er en dobbelt Uleilighed for den, der har affendt det. Hvis man altsaa virkelig kunde faae et Lovfor- slag, der omfattede alle de Regler, som angaa Indfødsret, vilde jeg anse det for meget nyttigt. Om man ogsaa deri skulde optage en Bestem- melse som den af den erede sidste Taler sidst omtalte, vilde jeg imidlertid anse for noget tvivlsomt; men det kan jo blive Gjenstand for Overveelse; jeg sigter herved til en Bestemmelse om, at Vedkommende skulde opdrages i dansk